

Brug for dem, er næsten ikke til at bevare for Alvor. Jeg gad vide, om Journalisterne vilde komme, naar man kun kaldte paa dem, naar man havde Brug for dem, og de aldrig nogen Sinde fik Lov at møde, naar de havde Brug for en. Nej, saadan gaar det ikke til. Og desuden er Pressen ikke saaledes at behandle, og burde heller ikke behandles saaledes, at ikke offentlige Mænd maa overfor den give de Oplysninger, som man kan give.

Naar, den paagældende Journalist kom altsaa for at udbede sig denne Oplysning af mig. Det ærede Medlem siger saa, at jeg kunde jo ganske roligt have betroet mig til ham og sagt: „Dette gaar ikke, hold inde med dette, for det er ikke heldigt for „Nationaltidende“ at indlade sig videre paa denne Sag.“ Jeg kan ikke huske det ærede Medlems Ord nøjagtigt, men det var det, det ærede Medlem raadede mig til, at jeg skulde have gjort. Men hvorledes laa nu egentlig Forholdet? Det laa saaledes, at et Blad, til hvem der var kommet rigtig Besked om hele Sagen, daglig angreb „Nationaltidende“ paa dette, at Bladet ikke vidste Besked om, at der var Forhandlinger i Gang, og „Nationaltidende“ svarede atter og atter: Der er ingen Forhandlinger i Gang. Saa kom „Nationaltidende“ til Ministeren og spurgte: Er der Forhandlinger eller ej? I samme Øjeblik jeg havde sagt til „Nationaltidende“ blot dette, at denne Sag skulde „Nationaltidende“ ikke forfølge videre, hvorved Bladet vilde afskæres fra at forfølge den videre, vilde det være evident for alle Mennesker, at „København“ havde Ret. Naar „Nationaltidende“ standser Polemiken, men det andet Blad gaar videre, er det absolut givet, at „København“ har haft Ret, og at der er Forhandlinger i Gang. For mig gjaldt det om — det var min Embedspligt — at skjule, at der var Forhandlinger i Gang, fordi det kunde gøre Skade, hvis man fik det at vide, inden det burde vides, og fordi jeg havde en Tavshedspligt — hvad jeg ikke kan begribe, at det ærede Medlem ikke kan faa ind i sit Hoved — overfor den amerikanske Regering. Derfor maatte jeg handle, som jeg gjorde.

Der er endvidere at sige, at intet Menneske betvivler, at jeg kun gjorde det, fordi det efter min Mening var min Pligt. Intet Menneske betvivler det, jeg har ikke fra nogen Side hørt sige, at jeg skulde have handlet saaledes af nogen anden Grund, og om man saa gravede fra nu af og til Jul, vil man ikke finde nogen

anden Grund: jeg ansaa det for min Pligt. Sæt, at jeg havde taget fejl, at jeg burde have baaret mig anderledes ad, — jeg indrømmer det ikke, der er ikke Tale om, at jeg vil gøre nogen Afbigt for, hvad jeg har gjort eller gøre nogen Undskyldning derfor, men sæt, jeg havde taget fejl, saa vilde ethvert tænkende Menneske sige, at naar jeg havde handlet af et saa rent og klart Motiv, at jeg ansaa det for min Pligt og min Skyldighed overfor mit Land, saa var Forbrydelsen, selv om jeg havde begaaet den, overordentlig ringe. Jeg har dog den Tro selv til det ærede Medlem fra Thisted, at han, hvis en Mand siger en Usandhed ud fra et saa rimeligt og rent Motiv som dette, at han mener, han dermed gør sin Pligt og gavner sit Land dermed, ikke vil hævde, at der ikke skulde være Forladelse at finde for denne Synd. Jeg skulde tro, at der maa være det.

Vi er jo enige om, at denne Sag skal ikke diskuteres ud fra partipolitiske Hensyn, ingen tænker paa at gøre Politik ud af denne Sag, det er en ren og skær moralsk Forargelse, der taler ud af alle de Herrer, som har haft Ordet her, det er klart, men naar man er saa moralsk som de Herrer, undrer det mig noget, at man ikke kan komme ind paa den Tankegang, at naar en Mand mener at gøre sin Pligt og handle i sit Lands Interesse, maa Forbrydelsen, selv om han begaar den, let kunne tilgives. Derfor undrede det mig, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds for Alvor mente, at det er Spørgsmaalet om min Opræden, en Valgkamp skal dreje sig om, thi hvad er det egentlig, der fra forskellige Sider siges til mig? Det er dette: At du ikke talte Sandhed, kan vi endda begribe, at du skjulte Sandheden, forstaaer vi, men vi begriber ikke, hvorfor du ikke var saa fiffig, at du kunde komme fra det paa en eller anden Maade, saa at du ikke bagefter kunde gribes deri. Det er til syvende og sidst det, der bebrejdes mig, at jeg ikke var fiffig nok, at jeg ikke havde en Evne, som jeg altsaa desværre ikke besidder, til at klare mig ud af denne Situation — jeg havde nær sagt, ved en eller anden Løgn. Det er det, man bebrejder mig, at jeg ikke forstaaer at lyve tilstrækkelig fint. Det undrer mig noget, at det er denne Bebrejdelse, som alle disse moralske Folk retter imod mig. Det, vi skal gaa til en Valgkamp paa, er altsaa dette: hvorvidt Finansministeren har baaret sig tilstrækkelig fiffigt ad i en given Situation, hvor han havde en Hemmelighed at bevare,